

העולם הזה עורך משאל בזק בין ילדי הכיתות

י עקב חורין (10.5) מכ' תה"ו בבית-הספר חשמונאים בתל-אביב, ראה ערבי פעם אחת בחייו, בבאר שבע. למרות זאת יש לו דעה מבוססת מאד על הבעיה כלה: "רק חלק מה ערבים הם מרגלים. עם השנים אנחנו צריכים לחיות בשלום". הסבר זה, מתברר מדבריו, קיבל יעקב ממוריו.

א חד שראה ילד ערבי היה דווקא ניסים (9), מבית הספר עזרא, שאביו הוא מחוסר עבודה והלומד בכיתה ג'. "כל הילדים הערבים הם גוראים. כולם מסתובבים ברחובות ואוספים כל מיני ליכלוך כים מטונפים. צריכים להכניס את כולם לשק ולזרוק אותם לים. כל הערבים מקללים."

א ת ההסברה המנומרת אקת הרגילה למדי, לדרך חסולם של הערבים, נתן ניר ניצי (6), תלמיד כיתה א' בבית-הספר יד אליהו: "צריך כים להרוג את כל הערבים מפני שהם רוצים להרוג או תנו. יש להם סכינים והם יש חטו אותנו. אין אף ערבי טוב, כולם רעים ומנוחלים."

ב בית הספר בילו שבשדרות רוטשילד בתל-אביב לומדים ילדים דתיים. אחד מהם, אריה לוטשטיין (10), מכיתה ה' שניה, סבור ש"רק ביפו יש ערבים טובים. כל הערבים ה' אחרים הם רעים מאד. צריך לגרש את כולם מן המדינה, כי הם יכולים לרגל ולעשות לנו צרות."

א ביה של רחל אלכנה (7.5) משכונת כרם התימנים בתל-אביב, הוא פועל דחק במחלקת העבודות הציבוריות. רחל לא ראתה ערבי מימיה, גם לא בסרט, אך לדיבריה: "כל הערבים רעים. יש רק כמה ערבים טובים. אחד או שנים. אולי שלושה. אבל בי מצרים כל הערבים רעים."

מה לעשות עם הע

הבדל קטן בתשובות. הובחן בכל זאת בי קבוצות הגילים. בעוד שהילדים הצעירים יותר, בני שש עד עשר, הצטמצמו בפתרון הבעיה הערבית באמצעי רצח טוטאלי, כבר היו דעותיהם של המבוגרים מגוונות יותר. בין אלה, בעיקר, נשמעו הצעות הגירוש, הגיטו, מחנות-הריכוז ועבודת-הפרך, כתחליף להרג.

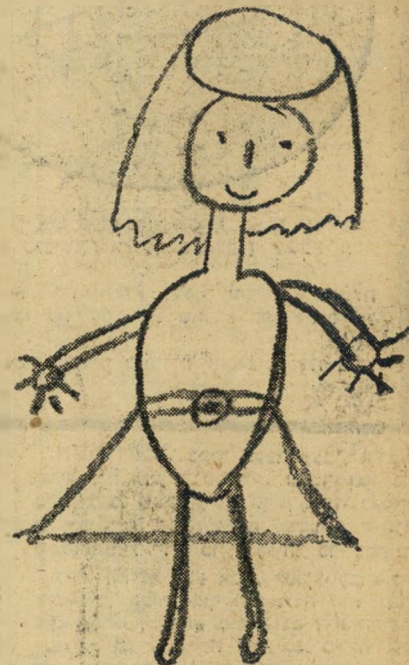
מקור הרעה — הסיקו השואלים — הוא בעיקר בבית וברחוב. המקור השני, מקור סביל: בית-הספר, בו נקלטים בעיקר זרעי ההסתה להרג, שנשמנו מחוץ לבית-הספר. בבית-הספר העממיים של תל-אביב אין המורים מקדישים, לדברי תלמידיהם, אפילו שעה אחת לבעיה העיקרית הקובעת את עתיד תלמידיהם, אזוריה הצעירים של מדינת ישראל: "מה לעשות עם הערבים?"

בשבוע בו עמד ראש ממשלת ישראל בכנסת וסיפר על "מעשה זוועה מחריד" שנעשה בכפר-קאסם, היו מסקנות משאל זה עגומות מאד.

השאלה שהציגו צוותות כתבי העולם הזה למאות ילדים וילדות, בסימטאות הצרות של כרם התימנים ושכונת התקווה, במגרשי המשחק של שיכוני הצפון ושדרות הירק של מרכז העיר, היתה אחת: "מה אתה יודע על הערבים, ומה צריך לעשות אתם?"

גם התשובה היתה אחידה כמעט. תשעים ושמונה אחוזים מן הנשאלים לא ראו ערבי מימיהם, ותשעים וחמישה אחוזים של הילדים, סיכמו את תשובתם במילים: "צריך להרוג אותם!" היו גם כאלה שחשו על הערבים והציעו רק לכלאם במחנות ריכוז, או "לשלחם לנגב", אך אלה היו מעטים.

לא היה כמעט כל הבדל בתשובות שנשמעו בצפון העיר או בדרומה. ילדים מפונקים מרחוב שפינוזה, היו בדעה אחת עם ילדי שכונת פלורנטין וילדות שדרות רוטשילד, הסכימו עם ילדות התקווה כי "הערבים הם מלוכלכים ומסריחים וצריך להרוג את כולם."

ערבי טוב (נורית בנטובי, 7)

מ ורה ההתעמדות של הכיתה ח' בבית הספר השחר לא הקפיד על כך שתלמידיה לא מיהרו להשמע לקול הפעמון. אחד מהם, וויקטור (12.5), בן לבעל חנות ירקות ואח לשני חילים לוחמים, הסביר ש"את הערבים צריכים ללשוח למושבים, לעבד בחקלאות. אחרת, צריך לגרש אותם."

מ שפחת עקיבא, מרחוב השחר, היא משפחה גדולה. "אצלנו כל המשפחה שוראת את הערבים. הם כולם רעים מאד", מספרת שושנה עקיבא (7) מכיתה ב' בבית הספר השחר. "אמא מספרת תמיד על הערבים. הם מלוכלכים ועושים כל מיני דברים לא יפים לילדים."

ש למה קטן (6) הפסיק את משחק הבנויות שלו בכרם התימנים, על מנת להסיביר מה הערבים, כפי שהוא מכיר אותם מסיפורי אחיו שבצבא, אמו ואביו. פועל הדחק: "הערבים הם גנבים גדולים ומלוכלכים נורא. צריכים לרש את כולם ולהטביע אותם בים." שלמה לומד בכיתה א'.

ד עת אחרת לגמרי השמיע בן כיתתו של וויקטור, יחיאל צעיק (13), שראה ערבי אחד בכל ימי חייו, בירושלים: "את כל הערבים צריכים להכניס בגיטו מיוחד. מי שלא ירצה לשבת בגיטו, שילך לכל הרוחות. אנחנו לא צריכים את הערבים כאן. זוהי הארץ שלנו, לא שלהם."

ש ונא מדחמות קטן הוא בנימין סלע (10), תלמיד בית-הספר בילו, בכיתה ה' שניה. למרות שהוא חורו ו"אומה כי "מלחמה זה פויה" יש לבנימין דעות מקוריות ביר, על הדרך בה יש לטפל בערבים: "צריכים לתפוש את כולם בלאסו, לקחת סכין ולשחוט אותם אחד אחד."

